

Teda ei ole siin, ta on üles tõusnud!

Nii ütles ingel naistele, kes tulid varahommikul Jeesuse hauale. Ingel tähendab Jumala sõnumit inimestele. Piiblis ilmub ingelid väga harva, aga kui ta ilmub, siis on ta esimesed sõnad inimestele tavaliselt: „Ärge kartke!“ Seekord on sõnumiks: „Teda ei ole siin, sest ta on üles tõusnud!“ Aga kus on siis Õpetaja keha? Kus on Jeesus nüüd? Jumal ei jätnud inimesi teadmatusse, et veelgi suureneks ebakindlus ja hirm. Ei, Ta teatab üht uut uudist. Kas nad jäid seda uskuma, kas usuksime seda meie praegu? See uudis on liiga suur, liiga võimatu, liiga ... uskumatu! Aga seda see on, seepärast see ongi üks ehtne uudis. Usk tärkab ja kasvab tasapisi, kuna usk on inimese vastus millelegi, mida Jumal on enne teha lasknud. Usk on inimese reaktsioon. Küllap me, inimesed, ehk reageerime aeglaselt. Miski nagu takistaks? Ei, mitte meie uskmatuse, vaid pigem meie isekuse. See kivi, mis Jeesuse hauakoopa eest minema veeretati. Tühi koobas, millest algas uus elu. Tühjusest on kogu see maailmgi loodud; nüüd luuakse maailm uuesti.

Jumala uudis maailmale oli siis ja on praegu, et me ei pea jääma lootusetusesse, oma isekusse, oma hirmudesse, pidetusesse ja ebakindlusesse kinni. „Ta on üles tõusnud!“ See uudis on väga suur, väga võimatu, väga usutav! Seal on muld, milles tilluke ususeeme võib idanema ning kasvama hakata. Kui vaid ise seda lubame.

RÕÕMSAID PÜHI!

MEISTERDAMIST NOBENÄPPUDELE

Pühadekaunistused

Vaja läheb:
hariliku pliatsit, kartongi,
paberi- või PVA liimi, kääre,
paberinuga, erinevat värvi
markereid, värvilist paberit,
ilusaid paelu, liikuvaid
silmakleeppe, litreid.

TEGEVUSKÄIK: Joonista
paksemale papile jänes või tibu
kuju. Märki musta markeriga
ära silma koht. Lõika välja. Kui
oled joonistanud paksemale
kartongile, kasuta välja-
lõikamiseks paberinuga. Nüüd
joonista samasugune kujutis
värvilisele paberile.
Kleebi joonistatud jänes või
tibu kartongist või papist
lõigatud tugevamale alusele.
Kaunista jänes või tibu
värviliste paelte, litrite või
markeritega. Alati saab teha
rohkem kui ühe kaunistuse.

ÕNNISTATUD
ÜLESTÕUSMISPÜHI!

Poisid Vanavabriku tänavalt.

Järg jutule „Pihlakavärvide aeg“

VII osa

Joonase jaoks ei olnud see üllatus, et Diina talle oma mõtteid avaldada soovis, küll aga see, et tütarlaps oli otsustanud just kirja kirjutamise kasuks. Noormees hakkas kiiresti lugema ja ei teadnud, et sealgi ootab teda ees üllatus. Võimatu ju ei olnud ka see, mis isa selle armastuskirja kohta oli arvanud.

Joonas, kirjutat selle kirja teadmises, et kui Sa seda loed, saad minust ehk paremini aru. Ma ei kiitnud seda heaks, mida te seal tööriista kuuris tegite, aga ma ei mõista teid Toivoga ka hukka. Su vanaisa on palju aastaid õpetajana töötanud. Eks meil kõigil ole omad saladused, mida tahame kiivalt endale hoida ja ju oli siis vanahärral selleks omad põhjused, et Sa ei saaks hetkel veel teada oma sugulusest Helmut Tunglaga. Joonas, olen sind meie tutvuse algusest hakanud oma sõbraks pidama ja teadmine, et Sul on raske mind usaldada, teeb mulle haiget. Aga inimesed peavad tegema elus valikuid. Need valikud mõjutavad arusaamu ja mõjutavad ka inimsuhteid. Sellepärast oleks hea, kui me mõni aeg ei kohtu. Pean oma vennaga rääkima. Temaga suhted ära klaarima. Ole hoitud!
Diina.

Joonas Pihlakas voltis kirja kokku ning pani ümbrikusse. Ta oli nagu puuga pähe saanud.

Noormees ruttas alla kööki, avas külmiku ukse ja jõi suurte sõõmudega otse kannust mahla.

„Poeg, mis sa teed seal? Klaasid on ju kraanikausi kohal kapis.“

Isa Vahur oli töötoa uksele tulnud ja vaatas poissi irooniline naeratus näol.

„Noh?“

„Mis noh?“

„Oli siis armastuskiri või?“

„Ah, mis, isa.“

„Kuule, Joonas, ega sa ei peagi rääkima, kui sa ei taha. Suhted tüdrukutega on hoopis teine teema, aga Toitsiga peaksid sa suheldes kõigele vaatamata ikkagi ettevaatlik olema. Ma ei usalda seda noormeest.“

„Loomulikult, isa. Sa ei usaldagi, sest sa ei tunne teda ja Nõgesnõmme on väike koht.

Isegi väiklane inimene esitaks Ummelasele küsimuse, mis iganes põhjusel ta siis ka õpinguid pooleli ei jätnud? Mina aga pean teda oma heaks sõbraks.“

„Tee nii nagu heaks arvad. Muide, kas sa tead, kus vanaisa on? On ta täna üldse oma toast väljunud?“

„Ma ei tea. Äkki magab?“

„Ma lähen käin tööriista kuuris. Uurin asja.“

„Isa?“

„Mhmm?“

„Millal sa mõistsid, et vanaisal võib meie ees saladusi olla? Selle hinges kandmine pidi talle ikka väga raske koorem olema.“

„Kas sa arvad, et oli? Ju siis leppis ta lihtsalt olukorraga. Mäletad, kui olime siin õues pannkoogipiknikul? Ega nad siis omavahel Helmutiga palju rääkinud. Kui ikka aastate pikkune vimma ja viha, siis seda naljalt ühe päevaga ei kustuta.“

Isa oli nagist igaks juhuks kuuri võtme võtnud ja libistas selle nüüd taskusse. Ta valmistus välja minema, aga Joonas suundus vanaisa toa suletud ukse poole. Raske meeolu ei tahtnud noormehe hingest kaduda. Miks Ummelase Diina oli sellise otsuse teinud? Kas tema Joonas oli midagi valesti öelnud? Tütarlast solvanud? Joonas seda ise küll ei mäletanud. Tõsi, Toivo suguselt poisilt võis kõike oodata, aga Diina-siirus ja mõistmine, selle kõige paremas tähenduses. Õelgu teised, mida iganes, kuid Diina oli inimene, kes ütles ja tegutses.

Noormees avas vanaisa toa ukse.

Vanaisa lamas oma raudnuppudega voodil, silmad suletud. Joonas lähenes taadile ja katsus ta otsaesist. See oli külm. Kole teadmine jõudis noormehe teadvusesse. Vanaisa oli surnud. Poiss vajus vanaisa voodi ette põrandale. Kui ta mõne minuti pärast silmad avas, ajas ta end istukile ega saanud esialgu arugi, mis oli sündinud. Siis olukorda mõistes ja viimaseid jõuvarusid kokku võttes jooksis ta majast välja. Isa Vahur oli läinud tööriista kuuri. Noormehe peakäis ringi, silma tikkuvad pisarad segasid nägemist. Isa Vahur pidi kohe teada saama, mis oli sündinud.

(Järgneb...)

